

«101 dàlmates», els ídols i el cine que ens acompanya

"No deixeu de veure cinema amb els vostres pares i els vostres fills. És un tresor que us uneix, un imaginari que compartiu, un llegat"

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=gXgnT50Cr-c>

Aquest matí, l'Anna ha tingut una gran idea. Bé, de fet ja feia dies que em deia que li havíem de posar *101 dàlmates* al nostre nen. Avui era el dia. Ja fa mesos que els dibuixos animats el tenen captivat. Li encanta *La patrulla canina*, *Pocoyó* i *Simón*. *Mascotas 2* l'ha vista innumerables vegades. Però d'alguna manera intuïem que Disney seria una altra cosa. Ha sigut veure el Londres esplendorós, la delicadesa de les imatges, el detallisme dels escenaris, els preciosos gossets, la tinyosa Cruella... i han començat a passar coses fabuloses.

D'entrada, m'han caigut a sobre uns quants anys. En el millor sentit, és clar. L'he vista quantitat de cops, l'última no fa pas gaire. Però no és sensacional aquella certesa de què hi ha pel·lícules que sempre t'aporten coses noves? *101 dàlmates* no està majoritàriament considerat un dels millors Disney de la història. Potser *Dumbo*, *Blancaneus*, *Bambi*, *El llibre de la selva* o *La Bella i la bèstia* opten a aquest honor amb més galons. I a mi que sempre m'ha fascinat aquesta història de descendència, d'amor filial, de donar-ho tot per aquells a qui estimes.

El nen s'ha quedat clavat a la pantalla, cridava en les escenes d'emoció, feia sons guturals en moments concrets, es movia i també es distreia, se'ns tirava a sobre. Quan Horacio i Gaspar, els dos trinxeraires llogats per Cruella, es disposaven a executar el seu tenebrós pla, ha fotut un xiscler que s'ha escoltat a dalt de tot del monument a Colom. I jo, per dins, mentre el meu fill veia *101 dàlmates*, a més a més de veure-la amb ell, pensava en les primeres vegades, en què em sembla que no em va donar temps d'anar mai al cine amb el meu pare, en els primers Disney que vaig veure al cine -*Los aristogatos* al vell Capitol i *El libro de la selva* al Savoy- i en com les pel·lícules ens acompanyen al llarg de la vida, en com creixen amb nosaltres, en com ens descriuen, en com són capaces d'emocionar-nos diferent depenent dels instants del trajecte en què ens creuem amb elles...

Feia dies que volia escriure alguna cosa sobre *Matar a tus ídolos*, el llibre del Toni Garcia que acaba de publicar l'editorial Catedral. Ahir vaig llegir un article bonic del Sergi Pàmies que escrivia més o menys el que jo havia pensat que volia escriure sobre el llibre. I quan s'ha acabat *101 dàlmates* m'ha semblat que tot estava relacionat. El Toni explica al llibre moltes coses sobre els festivals de cine que ha visitat al llarg dels anys, sobre les entrevistes que ha fet i les estrelles que ha conegut.

No és un anecdotari sinó un guisat aromàtic i profund, amb calat, un relat intencional, viscut, una explicació sobre per què el cine és important per a aquelles persones, una mica estranyes, que se'ns ha passat pel cap que no podíem viure sense ell, sense els videoclubs, sense els thrillers dels anys vuitanta, sense Stallone, sense els *Caçafantasmes*, sense David Lynch, sense els westerns foscos, sense les tardes de dissabte i diumenge enganxats a *Sesión de tarde*, sense el VHS, sense els monogràfics de la Warner, sense *Terminator* i sense aquelles persones que ens acompanyaven quan fèiem totes aquestes coses.

El Toni ha entrevistat moltes estrelles (no cal que les mencioni, llegiu el llibre), hem coincidit algunes vegades (al cine i sortint del cine) i algunes de les persones de les quals parla també s'han posat davant meu per explicar-me coses. De fet són poques, ell té, en aquest sentit, una

trajectòria força més intensa que la meva. Però si alguna cosa li injecta personalitat al llibre, és que no és un llibre de cine o, com a mínim, no estrictament.

És un llibre sobre aprendre. Aprendre a estimar un director, el seu univers, la seva creativitat, allò que retrata i l'obsessiona. Aprendre a estimar un actor o una actriu, a entendre que la seva manera de fer, d'interpretar, de crear altres vides, arriba un moment en què forma part de nosaltres. Hi ha un exemple que comparteixo amb el Toni: Philip Seymour Hoffman. Quina merda que marxés tan aviat, quina pena que no puguem gaudir de més pel·lícules noves seves.

I és un llibre, en fi, sobre tot allò que aprenem mentre el cine ens agafa de la mà. Al llarg de les pàgines, se'n recorda dels seus pares, de com el cine va ser important per a ells, de com les pel·lícules van creuar-se en el seu camí en moments d'esplendor, de felicitat i també quan els va tocar emprendre la retirada d'aquest món. Bé, heu de llegir *Mata a tus ídolos*. I també, ja posats, aprofiteu per veure *101 dàlmates*. I, sobretot, no deixeu de veure cinema amb els vostres pares i els vostres fills. És un tresor que us uneix, un imaginari que compartiu, un llegat.